

Prekrútené rozprávky nevhodné pre deti

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Stanislav</u> <u>Hoferek</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Prvé (2022)</u>	<u>Px here</u>

O knihe

Kniha pre mamičky po dvoch rozvodoch, ktoré akurát nemajú doma víno. Totálne prekrútené rozprávky, ktoré nie sú ani trochu vhodné pre deti či pre iných ľudí, ktorí ešte majú svoje ideály. V zbierke sú najznámejšie rozprávky, ktoré sú prevedené do sveta modernej techniky, sarkazmov, irónie a netypického, pre niekoho naozaj prehnaneho humoru. Tieto rozprávky sú tak vhodné predovšetkým pre ľudí, ktorí hľadajú zábavu a ktorí sa dostanú do akéhokoľvek príbehu po poriadnom posilnení.

**PREKRÚTENÉ ROZPRÁVKY
NEVHODNÉ PRE DETI**

STANISLAV HOFEREK

Obsah

Prekrútené rozprávky nevhodné pre deti.....	1
O knihe.....	2
Janko a Marienka (trochu inak).....	5
Červená Čiapočka (trochu inak).....	8
Kráska a zviera (trochu inak).....	12
Popoluška (trochu inak).....	16
Šípková Ruženka (trochu inak).....	20
Soľ nad zlato (trochu inak).....	23
Tri prasiatka (trochu inak).....	26
Dievčatko so zápalkami (trochu inak).....	28
Snehulienka (trochu inak).....	30
O dvanástich mesiačikoch (trochu inak).....	35

Janko a Marienka (trochu inak)

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna úplne obyčajná, rozprávková domácnosť. Pre neúspešné investovanie do kryptomien sa drevorubač, zamestnaný v štátnych lesoch, a jedna starnúca zlatokopka, rozhodli zbaviť svojich detí. Vypočítali si, že ich výchova, živenie a celkové náklady sú neakceptovateľné a znamenajú neustály pokles ich životného štandardu.

Jedného dňa starnúca zlatokopka riekla: Máme veľa detí, až dve. V súčasnej spoločensko-ekonomickej situácii je to jemný nadpriemer, ktorý si ale nemôžeme dovoliť. Je kríza, Sulík nenakúpil testy a ty si nenakúpil tie správne kryptomeny. Musíme sa ich zbaviť!

Drevorubač protestoval. Síce vlašne, ale aj tak. V matriarcháte mal podradné postavenie a musel splniť rozkaz. Zaviedol obidve deti, Janka aj Marienku, až do chránenej krajinnej oblasti, kde sa ani divá zver neodváža. Pretože bol popri práci drevorubača aj vodič fekálneho auta, dopravil ich úplne ďaleko, ale vrátil sa bez nich.

Janko a Marienka, bez akejkoľvek GPS navigácie a vojenských balíčkov na prežitie, sa ocitli v cudzom lese. Našli len hríby, ktoré nepoznali a cez staré stromy prechádzalo len málo svetla. Povedali si, že budú robiť to, čo by robil Bear Grylls. Teda až na pitie vlastného moču, do toho sa ani jednému nechcelo a nemali so sebou ani žiadnu nádobu. Rozhodli sa, že nájdu ľudské obydlie. Nikde však nebolo ani živej duše. Janko sa rozhodol, že vylezie na strom. Spočiatku mu to ide dobre, keďže bol oň náhodou opretý rebrík z čias, keď sa tu nahrával akčný film s Marekom Vašutom.

Potom to však išlo ťažšie. Každopádne, až keď bol úplne hore, uvidel chalúpku. Rýchlo sa dostal na zem a všetko povedal Marienke. Vydali sa na cestu.

Nebola to však obyčajná chalúpka. Celá bola pokrytá medovníkmi. Marienka sa začala zamýšľať, kto by dal na to stavebné povolenie a ako je možné, že medovníky, ktoré by podľa slovného základu mali obsahovať med, ešte nenašiel nejaký medveď. Janko, ktorého BMI hodnoty boli horšie ako u Marienky, sa okamžite pustil do šrotovania. Marienka, ktorá má alergiu na lepok, neznesie aspartám, umelé farbivá a do toho má ešte aj cukrovku a ktorá je aktuálne na keto diéte, sa na neho len neveriacky pozerá.

Z chalúpky vychádza postaršia pani. Tak stará, že jej ani výrobky od Avonu nezaberajú a keby bývala v meste, poznala by každého doktora i sestričku. Sleduje, ako Janko znižuje predajnú hodnotu jej nehnuteľnosti a spolu s Marienkou ich pozýva ďalej. Tí poslúchajú.

Ježibaba im ukazuje svoje bývanie z vnútra. Hovorí, že sa sem presťahovala z bratislavskej garsónky, a tak tu má len piecku, posteľ, malú väzenskú celu a obrovskú telku s dokonalým kontrastom. Trochu ju mrzí, že tu vôbec nemá televízny či internetový signál, takže z nej hlavne zotiera prach a pozerá Ricka a Mortyho z externého disku.

V tom dostala Ježibaba nápad, že si dá hned' niekoľko energy drinkov s medovníkovou príchuťou a využije svoju novo nadobudnutú silu na uväznenie Janka i Marienky. Ako sa tak na Janka pozerá, dostane nápad, že ho zje. Doktor jej zakázal ľudské mäso, ale odkedy sleduje stránku Badatel

a počúva Infovojnu, neverí lekárom. Vykrmuje Janka, ale ten nepriberá, lebo tajne posielala medovníky hladným deťom v Afrike. Tak sa rozhodla, že takto to už ďalej nejde a púšťa ich na slobodu. Marienka, ktorá sa chce vyučiť za psychiatričku, jej nahovorila, že jej existencia v tomto príbehu už nie je potrebná a ak si teraz ježibaba sadne na lopatu, tak ušetrí na spolopení. Aby mali obidve deti dostatok sily na to, aby ju dali do pece, museli vypiť niekoľko ježibabiných energy drinkov.

Vďačná ježibaba im povedala, kde má všetky papiere v chalúpke, aké sú celkové rozmery pozemku i aké mala plány ohľadne cestovného ruchu. Marienka však neuvažuje nad plánmi v tejto oblasti, a tak spolu s Jankom predali chalúpku človeku, ktorý tu v budúcnosti chce stavať nový úsek diaľnice.

Keď sa Janko a Marienka dostali domov, zistili, že ich otec je sám, pretože zlatokopka niekam vycestovala Blablacarom a už sa nevrátila. Ostali po nej len dlhy a najvyšší balík Netflixu.

Marienka vyplatila dlhy peniazmi z chalúpy a rozhodla sa, že bude robiť opatrovatel'ku v Rakúsku a zároveň šiť pelechy pre psíky a vyrábať dvojposchodové vtáčie búdky, inšpirované Londýnom. Janko sa dal na dráhu hodinového manžela a popri tom dokladá tovar v obchode a predáva bambusové ponožky. Všetkým trom sa dobre darí a na Vianoce si povzdychnú, že už len 35 rokov a konečne splatia svoju hypotéku.

Červená Čiapočka (trochu inak)

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna bližšie nešpecifikovaná, nezaujímavá žena, ktorá mala dcérku. Červenú Čiapočku. Najskôr ju chcela pomenovať Princezná s Červenou hviezdou na hlave, ale to brali demokratickí politici ako čistú provokáciu. Červená kráľovná taktiež neprešlo pre odpor Bielej kráľovnej a tak sa postupne dostala k aktuálnemu menu.

Čím však je Červená Čiapočka výnimočná? Jedného dňa sa jej mama v časopise Rozvedení so závadami dočítala, že pohyb je zdravý. Donútila tak svoju dcéru, aby robila kuriéra. V akomkoľvek počasí. Ťažké náklady, toxické náklady, prísne tajné informácie, diaľkové vypratávanie azbestu, čokoľvek. Jej mama jednoducho verí, že detská práca je budúcnosť a zbierať skúsenosti treba rozhodne celý život, aj keby bol krátky.

Jedného dňa dostala Červená Čiapočka novú úlohu. Má niekedy medzi 10:00 a 22:00 doniesť vojenské zásoby pre kameňolom. Konkrétne pre babičku, ktorá tam robí denné menu. Podľa nepodložených informácií ide priamo o babičku Červenej Čiapočky, ale je pravdepodobné, že hneď niekoľko členov tejto rodiny je adoptovaných. Nákupný zoznam však pripomína skôr potreby piatkovej párty ako jedálne v kameňolome. Víno, ďalšie víno, zelená, Fernet Citrus, Fernet bez citrusu, tequilla, 4 litre brzdy, Morgan, Daniels, slivovica, všetkovica a dva sifóny. K tomu hruška. Tekutá. Čipsy, slanina a ružičkový kel. Červená Čiapočka to všetko nakladá a ako správna pickerka, kontroluje čerstvosť každého produktu.

Prichádza to najhoršie. Plánovanie cesty. Inštrukcie vedú na opačný koniec lesa, kde nikdy nebola. Žiadne cesty, nedá sa ísť po modrej značke.

Žiadna dopredu známa vzdialenosť, žiadna trajektória, dokonca ani mapa. Mama jej dovoľí mať mobil až keď bude mať deti, aby mohla používať jej vnúcatá do Facebook príbehov na zvýšenie počtu zhliadnutí.

Vyráža. Ikea, červená kolekcia. Červená Čiapočka má Červenú čiapočku. Topánky, nohavice a mikina sú v rôznych farbách a trochu tak pripomína Covid automat. Uvedomuje si, aké ťažké je presúvať všetky tie alkoholické nápoje a o čo by bolo lepšie, keby ten kameňolom bol pri zastávke MHD. Tu jej však nepomôže ani električka a cez les žiadne taxíky nechodia, ani len Fake Taxi. Musí sa s tým trápiť sama.

Prechádza cez starý les, kde len prázdne krabičky od cigariet a nafukovacia žirafa pripomínajú, že aj tadiaľto predsa len niekedy prechádzajú ľudia. Aby toho nebolo málo, kvôli všetkému tomu alkoholu si ani len palicu na kráčanie nemôže zobrať. Kráča, keď tu ju zrazu zastaví vlk. Hovorí, že sa ho nemusí báť, že on je len náhodou vpísaný do scenára, aby bola aj v prvej polovici príbehu akčná scéna. Vraj je vegetarián, dokonca i vegán, a má rád ľudí. Ponúka sa ako sprievodca galaxiou, ale neúmyselne si namiesto uteráku zobral deku a to sa nepočíta.

Červená Čiapočka hovorí, že po donesení všetkých zásob bude potrebovať liečenie v kúpeľoch, poriadnu masáž, pobyt v soľnej jaskyni, veľa marihuany a aspoň desať romantických filmov za sebou. Na to vlk odpovedá, že dostal naliehavú správu od šéfa a musí chudák on, vegán, niekoho zožrať. Tvrdí, že za všetko môžu tie hlúpe elity a on sa musí zase podriaadiť. Ide si tak po zuby do pohára, ktorý má hlboko v lese a opúšťa Červenú Čiapočku.

Červená Čiapočka by mala odpočívať, ale vie, že to má ešte ďaleko. Zlé hlasy v hlave jej hovoria, že tá babička je až v inom časovom pásme a už nie je v pásme listnatých lesov, ale niekde úplne inde.

Konečne sa blíži ku kameňolomu. Prichádza priamo do jedálne, kde z nejakého dôvodu vidí vlka v posteli. Najskôr uvažuje nad pôdorysom, prečo je práve v jedálni postel', ale následne jej to dáva logiku, keďže je v celom dome len jedna miestnosť. Vlk sa na ňu pozerá veľmi zvláštne a pre bližšie nešpecifikovanú sexuálnu úchylku má na sebe šaty babičky.

Čiapočka sa pýta vlka, prečo má tak veľké oči. Odpovedá, že mu nerobí dobre modré svetlo v noci a to mu zväčšuje zreničky. Dal si ich v Nayke nakalibrovať, ale bolo to len vyhodенých 50€, ako vždy. Následne sa pýta, prečo má tak veľké zuby, načo odpovedá, že by ju mal podľa scenára zožrať, ale on bude radšej pacifista a bude súhlasiť s nižšou odmenou, ak nebude musieť žrať ľudí.

Z polovice roztrávená babička využila svoju kúzelnú telepatiu a povedala Červenej Čiapočke, aby nahlásila vlka kvôli sexuálnemu obťažovaniu. To si okamžite všimol pytliak, ktorý v domnienke že je poľovník zastrelil vlka a ušiel z miesta činu. Nepodal mu prvú pomoc a tak dostal mínus tisíc bodov v čínskom kreditovom systéme. Teraz si už nemôže kúpiť hot dog s kečupom, jedine s horčicou.

Červená Čiapočka následne začala pitvať vlka a vytiahla tak čiastočne roztrávenú babičku, ako i dvoch českých turistov. Rýchlo ju poinformovala o dodaní alkoholu a vyžiadala si pečiatku a podpis. Babička vyplatila

Červenú Čiapočku a tá sa s hotovosťou predierala lesom domov, aby dostala ďalšiu úlohu, ktorú nebude mať dobre zaplatenú.

Domov sa však nikdy nedostala, pretože ju odchytili dobre upravení muži, ktorý jej porozprávali o Bohu a Biblii a začali ju intenzívne učiť, ako sa správne klope na dvere.

Kráska a zviera (trochu inak)

Príbeh o kráske a zvierati je starý ako čas. Niekedy aj ako čas strávený na Pokeci, kde krásna slečna s prezývkou Bella906090 hľadá niekoho na písanie. Nájsť človeka opačného pohlavia nie je problém, ale s tou schopnosťou písania je to dosť zlé. Až na jednu výnimku.

Spoznáva niekoho, kto má prezývku Divoch. Podľa profilovej fotky vyzerá ako človek, ktorý si nemôže dovoliť Philips OneBlade. Chlpatý chlap, ktorý nevyzerá ako žiadny fešák. Vie síce používať rozvité vety, jeho otázky dávajú zmysel, ovláda diakritiku a dokonca mu nerobí problém ani nominatív množného čísla v prídavných menách, ale Bella stále uvažuje. Neberie niekoho, kto jej napísal ako tristo deväťdesiaty ôsmi, ešte nie. Až v druhej polhodine.

Do izby jej vletela mama, že kedy sa už vydá, lebo chce vidieť vnúčatá. Navyše chce aby sa mladá žena konečne odsťahovala, pretože jej izba môže slúžiť na prenájom Ukrajincom, Srbom, Vietnamcom či napríklad študentom, ktorých kvôli tráve vyhodili z internátov.

Bella zatiaľ cez rýchlu poštu zisťuje, čo sa stalo s tým chlapíkom, s ktorým si píše. Údajne je prekliaty. Prekliali ho za akési zlé správanie, aroganciu, priveľa spamu a nevhodné obrázky, ktoré získal z počítača jedného kňaza. Darmo sa vypytuje, kto za to presne môže, nechce to prezradiť.

Pretože to Bella už doma nemôže vydržať, dohodne sa, že pôjde navštíviť človeka s prezývkou Divoch. Sú to len tri prestupy, pričom ani jeden nejde do iného časového pásma. Každopádne sa veľmi teší. Budú sami. Kráska a zviera.

Palác na vidieku je obklopený konopím. Časť priestoru sa prenajíma človeku, ktorý zháňa materiál po celej Petržalke a vytvára z toho niečo nové, určené len pre veľmi odvážnych, ktorí nevedia čo so životom. Halucinácie, ako snajper v kuchyni či Slováci, ktorí jedia odčervovacie pasty pre kone, sú tu na dennom poriadku. Obrazy sa s vami rozprávajú, aj svietniky, skrine, klavír či sexuálne pomôcky. Nemôžu chýbať lietajúce taniere a nutkanie naháňať bieleho zajaca cez skriňu s kožuchmi.

Muž nevychádza von, asi jednoducho nemá rád všetkých tých paparazzi a potraviny mu nosia cez program Tesco potraviny domov. Pracuje cez homeoffice, ale väčšinou bez webkamery. Aby toho nebolo málo, Divoch má podľa slangových výrazov aspoň 50 rokov a z nejakého dôvodu má tisíce followerov. Tí si vybrali, že dnes bude slušný, vzdelaný a milý gentleman. Niektorí dali za to odoberanie noviniek na 2 roky dopredu.

Bella sa o ňom pokúsi zistiť viac. Kladie otázky z jej obľúbenej knihy „Ako zistiť, ktorý sused spáchal kráľovraždu za 7 dní“ a to vrátane dodatkov od človeka, ktorý z nejakého dôvodu neverí v monarchistické zriadenie.

Muž jej odpovedá. Aj o tom, že nie je dobré súdiť ľudí len podľa tváre a vzhľadu, s filtrom či bez filtra. Dôležitejšie sú aj iné veci, napríklad srdce.

Niektor má srdce zo zlata, niektor má srdce maratónca a niektor iný má trojitý bajpas, ale stále sa krmí klobásami.

Bellin bývalý, jeden z tých horších ex, akí sa oveľa častejšie vyskytujú v realite ako v rozprávkach, si zistil jej heslo na Pokeci. Aj to, na akú adresu ho príde navštíviť. Bella totiž urobila tú najväčšiu, úplne začiatočnícku chybu, ktorá sa stáva priveľmi často. Má totiž aj nepríjemného a hlúpeho bývalého, aj Plus balíček na Pokeci, takže vidno celú históriu, nie len tri správy. Bývalý, na Pokeci prezývaný BBC, podľa anglického Big Blonde Crazyman, vytvoril skupinu „Podme zabiť zviera a následne budú všetky problémy sveta vyriešené“ a zozbieral dvanásť verných. Či už to bolo dvanásť apoštolov alebo mesiačikov, nepotrebovali žiadne tupé zbrane, keďže tupí boli dost’.

Rozhodli sa, že Divocha jednoducho prepahnú. Vôbec im nevdá, že býva vedľa policajnej stanice či to, že podľa profilu má čierny pás v Karate, Kung-Fu, Taekwonde, Aikide a navyše videl Matrix. Hlava nehlava prichádzajú a búchajú na jeho bránu, zatiaľ čo z gramofónu vo vnútri počuť tóny skladby Knocking on the Heaven's door.

Divoch sa rozčúlil tak, že sa tlakomeru okamžite vybili baterky a rozhodol sa ochrániť svoju Bellu. V zápale boja dával jeden critical hit za druhým a mal dost’ hitpointov na to, aby si dal červenú flaštičku až po boji. Tí, ktorých nemuseli odnášať nohami napred, zmasakroval mimoriadne znepokojený svietnik.

Divoch sa začal meniť. Môže za to akcia na Philips OneBlade, keďže akurát prišla objednávka ktorú urobil cez Čierny piatok a odrazu začal

vyzerat' úplne obyčajne, viac ľudsky. S Bellou už zostal, prestali chodiť na Pokec a spolu postupne zostarli. S novými kamarátmi hrávali karty a pozerali nekonečné reprízy seriálu, kde v Paneláku známy herci pozerajú Mama ožeň ma.

Popoluška (trochu inak)

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden z historického hladiska nepodstatný človek, ktorý mal svoju manželku a dcéru. Po smrti manželky sa rozhodol pre to, čo je pre dcéru najlepšie na začiatku každej rozprávky. Zariadil si macochu. Išiel na hladam-macochu.sk a vybral si takú, ktorá má svoje ďalšie dve dcéry, ktoré majú v celej Podbrezovej veľmi zlú povest'. Dievča tak dostala dve nevlastné sestry a macochu, a to pôvodne chcela nový iPhone, kolieskové korčule a vyšší dátový balík, aby jej nedošli dáta už druhého alebo tretieho.

Macochy sú často vyobrazované ako zlé, priamo až démonické ženy, čo patrí samozrejme aj pre tento prípad. Bola však nielen zlá ako posledných 6 dielov Rýchlo a zbesilo, ale navyše poznala históriu. Vedela, ako sa správali k otrokom v Babylone, Ríme či v Južnej Amerike a snažila sa svoje metódy ešte viac zdokonaľiť. Popolušku neustále volala Popol z uška, pričom jej kázala čistiť krb bez vysávača na popol.

Aby to bolo ešte horšie, jej dve sestry boli priamo intergalakticky dementné. Dokázali skombinovať modré vlasy, červené nechty a trička Ľudová Strana Naše Slovensko. Nosili crocsy s mačičkami a čítali. Nie však nič, čo by čítal niekto normálny. Nalepili si nálepku Hello Kitty na Mein Kampf a čítali tiež najrôznejšie hoaxové weby. Ich kamarát Milan im nainštaloval doplnok do prehliadača, ktorý upozorňoval na weby, ktoré nie sú hoaxové, že sa tam môže nachádzať pravda. Každý večer potom sledovali Kulturblog a objímali popri tom plyšového nácka.

Popoluška to mala ťažké. Musela po tých ženách dvíhať ponožky, prať, žehliť, všetko umývať a celkovo bola ich slabo zaplatená slúžka, ktorú ani neprihlásili do sociálnej poisťovne. Vôbec nemysleli na jej prvý, druhý či tretí dôchodkový pilier.

Jedného dňa sa macocha rozhodla, že vstúpi do dejín a dostane sa na 97. miesto v knihe 100 najhorších žien narodených v roku 1971. Zmiešala hrach, šošovicu, jednocentovky, pohánku, nanočipy do vakcín a hracie kocky do jednej veľkej nádoby. Zadala request. If toto nebude vyselectované, them bude zle, else zatiaľ sa ešte nevie. Macocha so svojimi dvomi dcérami sa zatiaľ išla strápnit' na diskotéku.

Popoluška zistila, že pomocou silného elektromagnetu môže vyzbierať jednocentovky, ale z nejakého dôvodu nemá v svojej izbičke silný elektromagnet. Tak sa rozhodla, že využije krízu s nedostatkom čipov a najme si niekoľko šarmantných asistentiek, ktoré vyplatí nano čipmi. Tých pár si macocha určite nevšimne. Holúbkovia za oknom sa na to všetko pozerajú a môžu si oči vyočiť.

Keďže bola Popoluška zrazu bohatá, mohla si rýchlo objednať krásne šaty ako ľalia, ktoré dobre zakryjú jej šunky. Ešte aj módna polícia jej dala jedenásť bodov z desiatich a sama Sisa Sklovská povedala, že by takto raz chcela vyzerat'. Okrem šiat si objednala aj štyri sáčky prášku do pečiva, Mucosolvan sirup, zlacnenú aviváž na ktorej výrobu sa využil len minimum detskej práce a črievičky. Nie však obyčajné, ale čarovné. Nielen že boli presne stavané na jej čaptavé nohy so siedmymi prstami, ale ladili s úplne všetkým, s výnimkou trička LSNS, ktorý občas používala Popoluška ako handru po tom, čo macocha zase priveľa miešala alkohol.

DJ Katarín zatiaľ púšťa staré odrhovačky, na ktoré už v 80. rokoch nikto nechcel tancovať, a macocha sa zabáva. Jej dcéry, ktoré boli v neskorších vydaniach rozprávky niekedy premenené na jedinú, nezaujímavú postavu, tiež. Najväčší frajer, kolotočiarov syn, si však všimal úplne inú, dovtedy neznámu. Navyše vraj ani nie je na Facebooku. Macocha na ňu pozerala, až uvažovala nad tým, že si zmení sexuálnu orientáciu z hetero na bisexuálku, zatiaľ čo jej dve dcérenky ju začali ohovárať jedna pred druhou. Syn človeka, ktorý obsluhuje kolotoče, bol úplne paf.

Popoluška si povedala, že keď už tu takto tancuje, pôjde do Československo má talent, ale teraz ešte nie. Najskôr musí prísť domov, ešte pred macochou. Nad ránom sa rozhodla, že sa odvezie taxíkom, ale kvôli zhoršenému počasiu prišiel až tretí. Len len že to stihla. Do taxíku nastúpila len s jednou črievičkou, pretože jednu jej ukradol starý kolotočiar, ktorý si už od mladého veku veľmi rád privoniava k cudzím topánkam.

Kolotočiarov syn si uvedomil, že tak peknú ženu, priamo najkrajšiu ženu v celej Podbrezovej, musí mať on. Zobral otcovi črievičku a rozhodol sa, že ide hľadať tú ženu. Vie len to, že má sedem prstov. Chodí od domu k domu, až zaklopal na dvere Jehovistom. Ako ho tí hnali!

Prehľadával domy, a našiel ten, kde spolu býval muž s macochou a tromi dievčatami. Pohľad na dve bol na zaplakanie, ale tretia bola pekná. Manuálnou prácou mala zničené dlane, nie celé ruky a mala tiež to, čo hľadal. Jedno dobré srdce a sedem prstov na každej nohe.

Okamžite zahlásil, že si ju berie za ženu a ešte ten týždeň bola svadba, ktorú doteraz splácajú. Nevlastné dcéry macochy na svadbu neprišli, ale macocha áno. Bola totiž bezodná kofola zadarmo. Popoluška bola šťastná, až kým kvôli kríze neprišli obidvaja o robotu a zdesení a otrávení nezačali voliť Smer-SD.

Šípková Ruženka (trochu inak)

Toto je príbeh z čias mýtov a legiend, keď boli starí bohovia malicherní, ale niekto považoval monarchiu za niečo ešte stále moderné. V kráľovstve sa narodilo krásne dievčatko. Hneď po narodení si všetci povedali, že je to také milé, pekné zlatíčko, ktoré nebude potrebovať plastické operácie na zmenšenie nosa ani nič podobné. Na dvore ešte ani nevybrali meno, keď sa zhromaždilo dvanásť sudičiek. Prichádzali postupne, jedna každú hodinu a počas tej hodiny si dala niečo zo švédskych stolov. Opekané králičie uši, rybie šupiny v sójovej omáčke, no skutočne všetko od výmyslu sveta. Samozrejme do výšky stanoveného rozpočtu, ktorý bol prekročený len na úrovni štatistickej chyby.

Každá sudička sa rozhodla, že sa s malým dievčatom trochu spriatelí. Dievčatko tak videlo Labyrinty vášne, Divokého Anjela, Šeherezádu, Jednoduchú Máriu, Manuelu či aktuálne výskumy z urýchľovača častíc v Ženeve. Každá jej povedala svoje politické, náboženské či ideologické názory a prihlásili ju na najrôznejšie krúžky. Keby mohlo dievčatko všetko stíhať, tak by sa naučilo všetko od Francúzštiny cez hod vstavanou chladničkou po ekonómiu Weimarskej republiky. Každá sudička jej tiež dala nejaký dar. Zdravie, šťastie, pozemky pod budúcou diaľnicou či schopnosť veštiť budúcnosť z kuracích vnútorností tak, ako starovekí Rimania.

Niektoré sudičky boli dobré, zatiaľ čo jedna konkrétna, s ID 11, bola čisté zlo. Áno, niekto do rozprávky prepašoval záporáka. Sudička bola asi presvedčená, že keď už sú v rozprávke švédske stoly, tak by tam mohla byť aj kliatba. Dievčatko, ktoré ešte stále nemá meno, pomenovala Eržika. Proti tomu protestovali všetky ostatné sudičky, tak to zmiernila na to, že

keď bude mať pätnásť, tak po pichnutí ihlou bude mŕtva, úplne najmŕtvejšia. Sudička za to dostala veľmi veľa nasrane vyzerajúcich smajlíkov a odmietli jej dať časť honoráru, ale to je asi tak všetko. Za ňou nastúpila dvanásť sudička, ktorá mala vystupovať úplne inde, ale MHDčka zapadla a tak ostala tu. Rozhodla sa trochu zjemniť kliatbu, že dievčatko prebudí bozk z pravej lásky a všetko bude ako predtým.

Dievčatko postupne starlo. Už nebolo v každom príspevku na Facebooku a nastúpilo na povinnú školskú dochádzku. Mladá slečna bola pekná, ale bola rada, keď ju nakoniec zobrali na textilné učilište s nulovým potenciálom do budúcnosti. Tu sa stretla s najrôznejšími ihlami, šijacími strojmi a pretože to bolo v Rusku, všetko sa spracovávalo ručne alebo s pomocou dávno zastaralej techniky.

Jedného dňa sa rozhodla, že po vzore Číny bude pracovať za menej ako výrobné náklady, aby zničila akúkoľvek konkurenciu. Jej plán na financovanie prišívania jediného gombíka tak bol viac ako len podozrivý. Práca jej išla dobre, niekto by mohol jej progres zapísať do excelových tabuliek, ale aj tak sa stalo to, čo bolo už dávno v scenári. Svojou nešikovnosťou sa pichla do prsta a odvtedy mala neplatené voľno.

Mladá slečna zaspala a starostliví rodičia ju zanesli do garáže, podobne ako všetko ostatné, čo nemali kde dať. Starostlivá kráľovná ju občas trochu pootočila, aby nemala tak výrazné preležaniny. A pretože si zatiaľ zaobstarala ďalšie štyri dcéry, na túto postupne všetci zabudli. Na začiatok práce v modelingu bola príliš stará a na ostatné veci, ako napríklad poberanie dôchodku, ešte príliš mladá. Len si vybavila občiansky preukaz, pichla sa do prsta a išla spať.

Zistilo sa, že na textilnom učilišti je viac žien ako mužov, a tak sa znížila šanca, že sa niekto zamiluje špeciálne do nej. Kráľovná privolala najrôznejších bozkávačov, ktorí robili čo mohli, ale nič z toho nebolo tak celkom ono. Bez ohľadu na to, koľko ich zaplatila alebo čo im všetko sľúbila. V tom sa zrazu objavil úplne nový chlapík. Priamo princ. Mladý, pekný, vyhodенý za písomný nesúhlas s upalovaním čarodejníc, bylinkárov a zdravotníckeho personálu. Kráľovná mu ukázala fotky mladej dievčiny z kúpania, keď tu princ zahlásil, že sa okamžite zamiloval a že chce z fotoalbumu čo najkvalitnejšiu kópiu. Kráľovná ho pripustila a po bozku sa jej dcéra, pomenovaná Šípková Ruženka, prebrala.

Postupne sa nová dvojica do seba bezhlavo zamilovala. Princ dostal vlastný zámok a princezná výučný list. Začala uvažovať, či si urobí aj maturitu, ale namiesto racionálneho uvažovania cez GPS a reláciu Polícia pátra vyslédila sudičku číslo 11 a donútila ju, aby jej predala všetky kryptomeny, ktorých hodnota sa aktuálne zvyšovala zo dňa na deň o skoro dve percentá. Šípková Ruženka potom s princom žila šťastne, až kým ich nerozdelila pandémia.

Sol' nad zlato (trochu inak)

Kde bolo, tam bolo, v krajine, kde sa voda sypala, piesok sa lial a mäkké i tvrdé drogy boli ľahko dostupné, bol raz jeden kráľ. Taký ten úplne obyčajný, nezaujímavý kráľ, akých bolo pred ním i po ňom veľa. Nuž, začal uvažovať. Na Wikipedii by pri ňom nebolo nič, lebo nebojoval ani proti Turkom, ani proti Habsburgovcom, ani Rubel' počas jeho vlády neklesal tak rýchlo ako za Putina. Dostal tak smelý plán. Išla akurát zima a on vyhlásil embargo na poľskú cestársku sol'. Znepáčila sa mu, lebo sa všade mieša, tak ako svokra alebo vegeta.

Teoreticky za to môže kráľovská dcéra, Maruška. Kráľ jej počas toho, čo si liečil hemeroidy povedal, že je adoptovaná. Na čo mu ona povedala, že ho ľúbi ako sol'. Úplne obyčajná, importovaná sol', ktorú poľskí šmelinári vymieňali za betaverziu vifoniiek. Kedysi sa sol' používala aj ako platidlo, ale jej cena bola tak nízka, že menšiu hodnotu už majú len forinty.

V celom kráľovstve tak zakázali sol'. Padlo obchodné embargo a drobní živnostníci sa soli tiež zbavili, aby im neboli zvýšené odvody. Samozrejme, po krátkom čase sa stalo presne to, čo učí ekonomika. Dopyt a ponuka sa zblázni a to, čo malo minimálnu hodnotu, zrazu hodnotu má. Bez soli totiž nie sú ani dobré bryndzové halušky, ani hranolky z mekáča, no proste nič. Kráľ nariadil zmenu jedálnička. Podávali sa jedlá sladké, horké, kyslé či veľmi korenisté, ale chýbala im sol'. Akákoľvek, hoci i tá cestárska.

Z kráľovstva tak odišli poslovia a kupci do iných krajín, aby nakúpili sol'. Dostali sa postupne všade, na Wall Street, do Vladivostoku či do Rwandy, kde akurát zúrila občianska vojna. Nakúpili sol' za vládne dlhopisy, biele

mäso či brožúry o zaváraní uhoriek, ale len čo sa nákup dostal do kráľovstva, všetko sa zmenilo na zlato alebo iné platidlo, s ktorým sa však nedá soliť. Miestni alchymisti sa tiež snažili pomôcť, ale namiesto soli väčšinou vytvorili úplne iný biely prášok a bolo im veľmi veselo. Kokaín, pervitín, ochutený antrax a všetko možné tak bolo k dispozícii, ale stále chýbala soľ.

Maruška, ktorú trápilo príliš časté rozprávkové meno, sa zatiaľ premenovala na Dagmar. Rozhodla sa, že nájde soľ. Vydala sa na výpravu. Ešte na hrade hodila dve šestky a zapila to tridsať osmičkou, takže putovala rýchlo a v dobrej nálade. Narazila tu na komparzistov, ktorí hovorili, že za tristo rokov prídu skontrolovať zatiaľ neexistujúce Československo. Maruška, teda Dagmar, sa ich spýtala, či náhodou nemajú soľ. Odpovedali, že nemajú, ale vďaka špeciálnemu tréningu v používaní hypnózy a čínskej mučiacej techniky pomaly tečúcou vodou od nich predsa len trochu soli získala. Ponáhľala sa na hrad, ale mala smolu. Chytili ju. Donútili ju slúžiť zlej strapatej starene, ktorá prepila peniaze na vlastný pohreb a nútila potulné princezné k práci v darčekových obchodoch. Chúďa Maruška musela pracovať, deň čo deň. Pracovná zmluva bola mesačne porušovaná toľkokrát, že sa to nedalo porátať na žiadnom, dokonca ani na ruskom abakuse.

Maruška dostala prvý deň voľna až po tom, čo ju prišla po dvoch rokoch vystriedať nová kolegyňa zo Zimbabwe. Princezná išla rýchlo domov a ukradla cestou Sencor Sol'produkovač 3000 so samonavádzaním soli do kompatibilnej soľničky. Pre čo najväčšie utajenie prepísala chemické zloženie, takže sa z prvej várky stala ortuť. Z druhej však už vznikla relatívne normálna draslíková soľ a kráľovstvo bolo zachránené. Všetci mohli znovu soliť, teda s výnimkou tých, ktorí prešli na indickú a japonskú kuchyňu a umami, čiže glutaman sodný.

Sol' tak bola nad zlato len krátky čas a po chvíli znovu všetko zamotala inflácia a nová rovnováha dopytu a ponuky. S výnimkou zmrzliny s príchuťou slaný karamel, ktorá sa stala horúcou novinkou, i keď bola úplne chladná.

Po mnohých rokoch Maruška znovu stretla starenu a odovzdala ju cudzineckej polícii za kupčenie so zakázanými látkami, medzi ktoré patrila sol' ešte ďalšie dva roky kvôli procesným chybám a zbytočnému použitiu sily pri akcii. Všetci žili šťastie, až kým nepomreli na základe vysokého krvného tlaku spôsobeného nadmerným solením.

Tri prasiatka (trochu inak)

V Iráne, počas prebiehajúcej islamskej revolúcie v roku 1979, žili tri malé prasiatka. Spokojne si plnili bruchá a tancovali pri pašovanej disko hudbe. Revolúcia však posilnila radikálne myslenie a tri prasiatka museli odísť. Putovali ďaleko, len so švajčiarskymi armádnymi nožíkmi a predpísanou žiadosťou o azyl.

Samozrejme, prasiatka nemali špeciálny vojenský tréning a nevedeli pochodovať deň i noc. Nuž, jedno z nich sa rozhodlo, že si postaví domček. To je totiž tá najjednoduchšia vec po dlhom pochode. Pozbieralo si konáre, seno a všetky možné ďalšie, ľahko horľavé materiály, a rozhodlo sa stavať. Len tak, samo, na cudzom pozemku bez stavebného povolenia. Neriešilo inžinierske siete, archeologické nálezisko či fakt, že s prasačimi packami sa niečo skladá naozaj ťažko. S pomocou noža, bahna a dažďovej vody si poskladalo malotraktor ako únikový modul v prípade, že by niekto na chatrné obydlie zaútočil. A ako to už býva, vždy sa nájde niekto, kto chce zakázať súkromné vlastníctvo. Vlk, moslimský komunista a zarytý nepriateľ prasiatok, našiel domček. Nebolo to náročné, keďže ho prasiatko s mizernými znalosťami geografie začalo budovať priamo pred jeho skrýšou. O polnoci, presne po osemnástich krokoch, zaklopal vlk na dvere.

Predstavil sa ako pracovník elektrární, ale prasiatko mu na to nenaletelo, keďže malo doma len 12V autobatériu a jedinú úspornú žiarovku. Poslalo ho preč, ale vlk sa samozrejme nevzdával. Začal fúkať, aby zhodil celú stavbu, ale potom mu napadlo, že celé to odfúknutie nehnuteľnosti je totálna sprostosť. Zvlášť, keď je vlk a navyše astmatik. Zobral preto kosák a kladivo a postupne vznikala v dome väčšia a väčšia

diera. Preľakané prasiatko rýchlo naštartovalo malotraktor a dalo sa na útek k druhému prasiatku.

Druhé prasiatko postupovalo podobne. Namiesto slamy si však zobralo drevo. Neďaleko bola elektrická píla a predlžovačka, takže to išlo celkom rýchlo. Rozhodlo sa, že urobí dvojité múr, ako Caesar v Galii. Ale nie proti galom, ale proti vlkovi. Dobre vedelo, že keď dá dohromady drevené piliny a smoothie z červotočov, vytvorí vešteckú guľu. Tá mu povedala, že o polnoci príde vlk aj k nemu. Dodala mu všetky potrebné informácie a tiež to, kto vyhrá v Lote, Euromiliónoch (teda iránskej verzii) a tiež kde môže najat' drsných chlapcov so samopalmi. Aby toho nebolo málo, okolie domčeka ešte druhé prasiatko podmínovalo a pridalo biologické a chemické zbrane. Navyše si pripravilo jadrové hlavice s obohateným uránom. Vlk prišiel o polnoci, ale skôr, ako stihol niečo povedať, ho žoldnieri, míny a všetko ostatné premenilo na mäso-kostnú múčku. Prvé prasiatko, ktoré predtým žilo v najjednoduchšom domčeku, ho vyhlásilo za tyrana, agresora a zápornú postavu príbehu. Posledné, tretie prasiatko, onedlho v domčeku z tehál zomrelo od nudy a také unudené prasiatko v islamskej republike nechcel nikto zjesť, tak ho postali posmrtno do Ruska, kde zjedia všetko.

Dievčatko so zápalkami (trochu inak)

V krajine, kde bol trest za gram marihuany porovnateľný s chladnokrvnou vraždou, žilo jedno malé dievčatko. Nebola to žiadna sirota, ale nebolo z bohatých pomerov. Matka i otec robili za minimálku a mali na krku exekútora. Otec jedného, matka druhého. A tak dostávali málo. Do toho hypotéka, staré dlžoby a to dievčatko ešte k tomu stratilo Tesco Clubcard kartičku.

Nahnevaní rodičia poslali dievčatko von, aby predávalo zápalky. Všetci za ním prichádzali, či má oheň, ale nikto za zápalku nezaplatil. Samé výhovorky, že mešká výplata, meškajú alimenty či mešká agent z Moskvy, ktorý by doniesol ďalších 500€ za vlastizradu. Dievčatko sa smutne prechádzalo sem a tam. Bol studený december, keď teplota klesala veľmi nízko a volebný guláš bol ešte ďaleko. Keď sa aj niekto rozhodol, že si chce kúpiť zápalky, tak dievčatko akurát nemalo vydať z 500€ bankovky priamo z Ruska a tak nebolo z toho nič. Rozhodla sa, že bude akceptovať stravné lístky a darčekové poukážky, a to napriek tomu, že v jej domácnosti si obidvaja rodičia vybrali radšej hotovosť. Dievčatko nebolo na zimu ani dobre oblečené a jediná časť oblečenia, vhodná na zimu, boli lyžiarky. Tie muselo nosiť aj v lete, lebo inú obuv nemalo.

Raz si takto povedalo, že by aj ono chcelo taký ten pekný, zimný večer, ako vidí v oknách domov. Voňavé pečené mäsko, darčeky, pohodu rušenú len domácimi úlohami a samozrejme teplo. Aj si povedalo, že by mohla mať teplo aspoň na chvíľu. Stačí zobrať zápalku. Takú ekonomicky najmenej zaujímavú, pokrivenú a s menším množstvom síry, akú by predávali v Tesco jedine s 50% zľavou. Zapálila ju o svoju celulitídu na stehne a zápalka jej ukázala, že za takú kvalitu je aj polovičná cena priveľa.

Rýchlo zobrala inú, štandardizovanú zápalku, a mala na chvíľu teplo. Videla miskú s hnusnými, akciovými ovsenými vločkami zaliatými studeným skysnutým mliekom. Potom sa rozhodla, že zapáli svoju advanced ultimate professional reloaded zápalku, ktorá vyhrala D-test a dostala odporúčenie aj od Strýčka Sama, že toto je zápalka pre skutočných chlapov a skutočne zúfalé dievčatká. Získala svetlo a teplo na dlhú chvíľu.

Pre veľký počet nepovolených a veľmi aromatických látok sa jej zazdalo, že vidí svoju starú mamu. Bola krásna, nepotrebovala žiadny Vianočný príspevok od sociálnych demokratov a venovala sa bodybuildingu. Dievčatko videlo, ako jej mama utkala tank, upiekla rebierka jednorozca so soľou z Mŕtveho mora a popri tom jednou rukou vymyslela kombináciu enigmy, rubikovej kocky a parného valca. Toto zariadenie sadilo borovice v púšti a nútilo doteraz ukrytých púštnych krtkov, aby okolo nich tancovali Makarenu. K tomu sa samozrejme s dievčatom rozprávali obrazy a to hlavne obraz Ľudovíta Šestnásteho, ktorý jej hovoril niečo o tom, aby nekonala bezhlavo.

Ďalšie ráno našli dievčatko špecialisti na odchyt malých dievčatiek. Zobrali ju k sebe domov, ponúkli jej vyberané vifonky a trochu nemiestne si robili žarty, keďže jej oči žiarili celé tri dni a s neprítomným výrazom v tvári im hovorila, ako veľmi si váži to, čo dokáže jej stará mama. Dievčatko sa rozhodlo, že až bude veľké, naučí sa vyrábať také skvelé zápalky a vďaka zvýšenej uhlíkovej stope už nebude žiadne dievčatko mrznúť tak veľmi, ako mrzlo ono. Dobří ľudia sa jej pýtali, či má na takéto zápalky povolenie, zdravotnícky preukaz alebo psychotesty, na čo sa vyhovorilo, že všetko raz bude, ale potrebuje na nákup materiálu dostatočný kapitál a to v mene, ktorá neklesá na hodnote v desiatkach percent za pár dní.

Snehulienka (trochu inak)

Ďaleko, pradžaleko, v mýtickej krajine bez Instagramu, žil raz jeden kráľ. Nedarilo sa mu splodiť potomka, napriek tomu, že dostával najrôznejšie zelerové dobroty. Polievky, kaše, najrôznejšie zapekané zelerové kúsky na všetky spôsoby. Po dlhom čakaní sa jeho dobrej manželke, kráľovnej, narodilo krásne dievčatko. Bola biela ako Primalexom vybielená stena, mala pery ako z toho najlepšieho Instagramového filtra a vlasy tak čierne, že ich ani televízor s takmer dokonalým kontrastom nevedel správne odprezentovať.

Ako to už býva, dobrá kráľovná zomrela, keď bola kradnúť zemiaky. Spadla zo stromu. Kleptománia si nevyberá. Na jej miesto prišla iná žena, ktorú si kráľ vybral. Bola to síce zákerná, bezcitná a protivná mrcha, ale bola dobrá v manipulovaní iných ľudí. Ako to už býva, myslela si, že je najkrajšia a že ešte aj v Čínskom kreditovom systéme bude niekde nad všetkými.

Zohnala si smart zrkadlo, s funkciou, ktorá sa volá „Kto je najkrajší na celom svete?“. Nová kráľovná túto funkciu pravidelne využívala a bola jediná, kto mal ku zrkadlu prístup. Apka v zrkadle pravidelne hlásila, že ona je najkrajšia. Každý deň, ráno, na obed aj večer. Takto sa to vlieklo celé roky a kráľovná bola neustále tá najkrajšia. Po tom, čo sa aj v tejto krajine zapojil internet, získalo zrkadlo celú databázu tvárí a postáv. Kráľovná sa znovu spýtala, ale dostala od zrkadla úplne inú odpoveď.

„Si škaredá ako cesta do roboty. Na svete sú skoro štyri miliardy žien. Ak vyškrtám príliš mladé, príliš staré, tie v kóme, napadnuté zákernými

chorobami, s najrôznejšími amputáciami a pridám k tomu aj obzvlášť medzinárodne hnusné a také, ktoré sa mne osobne nikdy páčiť nebudú, tak si stále podpriemer, moja kráľovná.“

„Kto je krajší ako ja?“

„Nemôžem menovať všetky volejbalistky, ani celú ženskú obsluhu vysokých pecí, to by bolo na dlho. Ale aj tvoja nevlastná dcéra je oveľa krajšia. Až dospeje, bude tak neuveriteľne krásna, že si na teba každý spomenie len ako na odstrašujúci príklad.“

Rozzúrená a vytočená kráľovná zobrala pilník na nechty a urobila vo svojej zúrivosti zo zrkadla len veľké množstvo malých úlomkov. Rozhodla sa, že urobí to isté aj so Snehulienkou, ale nemohla ju nájsť.

Snehulienka zatiaľ ušla z hradu. Túlala sa. Sama. Prechádzala cez hory a cez doly, mimo hlavných ciest. Jedla veвериčie mäso a zapíjala ho vodou, ktorá bola označená za úžitkovú a teda nevhodnú na pitie. Prechádzala sa dlho, až narazila na človeka, ktorý sa chcel rozprávať o Biblii. Povedala mu, že nemá záujem, a on, sklamaný, odchádzal. Od zúfalstva sa priznal, že sa snažil prekabátiť na svoju vieru trpaslíkov, ale tí, napriek len úplne základnému vzdelaniu, ho nielen poslali preč, ale ešte sa mu aj vyhrážajú, že ho trafia čakanom do hlavy a zakopú v lese. Snehulienke sa tento ich nápad páčil a rozhodla sa, že ich pôjde navštíviť. Po čase naozaj našla chalúpku. Boli tam tri misky s kašou a tri posteľe. Jedna tvrdá, jedna mäkká, jedna akurát. Po tom, čo si uvedomila, že je v nesprávnej rozprávke a medvede sú možno na ceste domov, sa dala na ďalšiu cestu, až narazila na inú chalúpku.

Ako prvé sa presvedčila, že ide skutočne o bývanie pre trpaslíkov. Na hlave sa jej objavila obrovská hrča z tých nízkych dverí. Podľa miery špiny, množstva čiernej hlavičkovej plesne a tiež podľa toho, že na ňu spadli hneď dva pavúky, sa rozhodla, že ide pracovať. Pracovnú zmluvu vyrieši neskôr. Okamžite začala vymetať pavučiny, odkladať dávno nepraté ponožky, ktorým sa aj tie pavúky vyhýbali a odstránila vianočné ozdoby, keďže je akurát August.

Samozrejme, s hrčou na hlave sa ťažko pracuje a rýchlo zistila, že je toho na jedného človeka veľa. Samozrejme ak ten jeden človek nie je japonský modifikovaný a upgradeovaný upratovací Superman. Sedem trpaslíkov ju našlo, ako leží v špine v strede hlavnej miestnosti. Mala svoje klasické, modro-žlté oblečenie, tak do nej začal proruský Hundroš kopat' a vykrikoval, aby sa láskavo vrátila na Ukrajinu. Kýblik chcel doniesť kýblik, ale pre nedostatočnú výživu a ťažkú prácu v bani sa zmohol len na odmerku. Vylial na Snehulienku 150ml vody a sledoval, ako začína frflať. Nebolo to však také frflanie, ako očakával. Žiadne nadávky na zničený make-up, ale bola sklamaná, že nestihla všetko upratať.

Ukázalo sa, že Kýblik je najviac komunikatívny z trpaslíkov. Je najmladší, zažíva takú tú dobrú pubertu, zatiaľ čo ostatní sú od Snehulienky starší a viac presvedčený, že sa to a hento jednoducho nedá. Snehulienka rozpovedala svoj príbeh. O tom, že jej macocha má akési psychické problémy a neznesie, že je škaredá. Snehulienka samozrejme chcela vedieť, čo to má za nových spolubývajúcich a rozhodla sa s každým stráviť dvadsať minút na lepšie spoznávanie. Samozrejme s výnimkou Hundroša, ktorý chce len svoj pokoj a počúvať svoju propagandu.

Nové bývanie by opísal Vlado Voštinár určite nejako kvetnato, no pravda je, že vďaka usilovnej práci Snehulienky začal vyzerat' interiér menej ako Hirošima a Nagasaki dohromady. Trpaslíci chodili do baní, niečo vyťažili a v špinavých topánkach prišli domov po celom dni. Neboli bohatí, lebo Hundroš baňu už dávno vytuneloval a získané peniaze pomíňal na niečo s plynovodom Nordstream 2. Každý večer ich však čakala teplá večera a ako správna princezná sa Snehulienka naučila variť pivo a z veвериčiek upiekla kura.

Zlá macocha samozrejme vedela, že Snehulienka niekde je a rozhodla sa, že ju zneškodní. Zavolala jednu čarodejnicu, obvinenú v kauze Kyselinári, a prehovorila ju, aby Snehulienku našla a otráвила. Čarodejnica ju začala hľadať a pripravila aj špeciálny iPhone 365 PRO MAX TURBO PLUS, ktorý novú majiteľku zahluší, len čo sa jej dostane do rúk. Po dlhom hľadaní Snehulienku skutočne našla. Prihovorila sa jej, že je podomová obchodníčka pre novú Apple elektroniku, ktorá bude mať oficiálnu premiéru až za desať rokov a Snehulienka, ktorá nemala maturitu, jej uverila. Zobrala si do rúk otrávený iPhone a okamžite odpadla. Vyzeralo to tak, že telefón do nej začal nahrávať nejaký svoj softvér, ale v polovici bol presun zastavený, možno kvôli necertifikovanému lighting káblu.

Trpaslíci trafili čarodejnicu do čela čakanom a zakopali ju v lese, ale bolo im smutno. Snehulienka bola pre nich taká milá a dobrá. Navyše všetko upratala a tak nemuseli nič robiť a mohli viac zlenivieť. Kýblik, najmladší z trpaslíkov, sa rozhodol, že bude konať a nie len trúchliť. Pomyslel si, čo by urobil Bruce Willis, ale nenapadlo ho nič. Tak si pomyslel to isté s inými hercami a stále ho nič nenapadalo. Rozhodol sa, že to vyrieši po svojom. On bude princ. Zohnal si bieleho koňa priamo od Kočnera a naučil sa niečo z toho, ako fungujú Apple výrobky. Kúpil certifikovaný kábel, dokončil update a následne Snehulienku vyresetoval

do pôvodných nastavení. Všetci boli šťastní, samozrejme s výnimkou Hundroša, a Snehulienka bola najkrajšia. Vôbec jej nevadilo, že nebola na Instagramoch a spolu s Kýblikom bola šťastná, až kým sa baňa nezrútila. Snehulienka chvíľu plakala, ale potom si povedala, že stále môže ísť do inej rozprávky a nepotrebuje na to ani VPN-ku.

O dvanástich mesiačikoch (trochu inak)

V krajine, ktorá bola náramne podobná všetkým ostatným, žila raz jedna žena, ktorá mala dve dcéry. Jedna, jej vlastná, bola dlhodobo nezaujímavá a ani len meno si nikto nezapamätal. Druhá, Maruška, to bola celkom iná káva. Maruška bola pekná, pracovitá a teda i pracovne zneužívaná a samozrejme nevlastná. Neustále ju jej staršia dcéra a macocha šikanovali za to, že má tuctové a neoriginálne rozprávkové meno.

Nudná a nezaujímavá dcéra nerobila nič, stagnovala, zatiaľ čo Maruška všetko umývala v studenom potoku, varila, žehlila, vysýpala nádobku robotického vysávača, starala sa o všetky lokálne i cudzokrajné zvieratá a popri tom šila a vyšívala. Urobila si živnosť na pečenie koláčov, ktoré nazvala holandské a ktoré mali obrovský úsmev hlavne u tých slobodných mamičiek, ktoré aktuálne nemali žiadne víno. Kto ju dobre poznal, ten by o Maruške povedal, že si dávala energetík do kokaínu a to už dlhodobo. Samozrejme, čím viac pracovala, tým bola krajšia, mala jemnejšie ruky a jej pleť bola tak dokonalá, že ju chcel stále niekto fotiť na krabičky farby na vlasy.

Jedného dňa jej macocha povedala, že chce fialky. Samozrejme bol akurát december. Darmo jej Maruška povedala, že fialky v decembri nerastú a že aj keď je macocha jej macochou, mala by si dokončiť aspoň základné vzdelanie. Maruška si obliekla kožúšok, aký si mohla dovoliť vďaka biznisu s tými koláčikmi, a vydala sa do hory. Hľadala fialky, kde sa tak nachádzať môžu takto v zime. A zima jej bola poriadna, i severák sa pridal. Dokonca z juhu, beťár! A keďže to bola zima na severnej pologuli, tak bola poriadna a bolo jasné, že tak rýchlo neskončí. Povedala si, že je to stratené a tak si môže aspoň písať. Rozhodla sa preto skočiť do hudobník,

nech si zoberie na to ústnu harmoniku a ona tu našla svoju záchranu. THE Fialky. Punkrock. Výborovka. No fasa, paráda, ide sa domov! Ukazuje to macoche i nevlastnej sestre a tie sa len divia. Okamžite posielajú Marušku po jahody.

Maruška to má jednoduché. Zase hudobniny, zase hudba. Jiří Šelinger sa na ňu pozerá, ako dostala trochu halucinácie zo zimy, a spieva jej: Zapomeli vážení, na jahody mražený. To je ono, jasná tutovka. A ešte sa tam spieva o dvanástich mesiačikoch. Tí by jej boli načo, keď sú tu hudobniny? Nesie ďalšie cédečko a rovno to púšťa. Macoche sa hádam sníva, nervy v kýbly, tlak tristo na dvesto a v rukách mala varechu, s ktorou by zmlátila všetkých husitov, križiakov i mongolské hordy. Nuž, nechcela jej Maruška odvrávať a radšej zahlásila, že z obavy o jej zdravotný stav, zvlášť keď je zdravotné stredisko tak ďaleko a preťažené, radšej pôjde z domu. Macocha ju poslala po jahody, čo je maximálne nezaujímavé a navyše sa jablká nachádzajú v každom obchode celý rok, dokonca v rôznych odrodách.

Keď sa takto Maruška objavila v obchode, narazila na akéhosi domáceho škriatka, ktorý jej povedal, že je zneužívaná, má na viac a keď má macochu, ktorá nerešpektuje jej základné ľudské práva a neustále jej dáva úlohy bez platnej pracovnej zmluvy, môže jednoducho zobrať nohy na plecía a ísť niekde inde. Tak aj Maruška robí. S igelitkou jablák, tvárou anjelika a s vedomím, že už jej nikto nikdy nebude hovoriť, že je lacná napodobenina známejšej Popolušky, išla do sveta. Raz s nej bude komisárka pre deti s tým, že chce byť v úplne všetkom lepšia ako Viera Tomanová.

Macocha sa divila, že sa Maruška nevracia. Jej nepodarená a netalentovaná sestra tiež. A práve sestrička išla niekde do lesa, aby našla fialky, jahody, jablká, novú kozmetiku, zlaté tehly, obohatený urán alebo čokoľvek, čo by sa dalo predat'. Našla však len zimu, potom väčšiu zimu a nakoniec zomrela po tom, čo ju omylom prešiel lyžiarsky ratrak, čiže snežné pásové vozidlo. Jej mama ju šla hľadať a dopadla rovnako. Keď sa Maruška vrátila, zistila, že všetko je jej. Najala si tak lacnú pracovnú silu z Vietnamu na všetky domáce práce a už ako komisárka pre deti a pekárka koláčikov šťastia bola dokonalo šťastná. Nemala vlastné deti, tak si po nejakom čase adoptovala krásnu a šikovnú Natašu z Charkova na Ukrajine, a mala ju nielen veľmi rada, ale ešte ju aj všetko naučila. Preto ju Nataša nikdy nevolala macochou a hneď bolo na svete o trochu krajšie. Navyše mali rovnaký názor na zlé macochy a na Putina.